

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **A. Ch.**, zast. Mgr. Václavem Slukou, advokátem, se sídlem Koněvova 1715/128, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2014, č. j. 11 A 62/2014 – 23,

t a k t o :

- I.** Řízení **se zastavuje.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Sdělením žalovaného ze dne 28. 3. 2014, č. j. MV-36865-4/SO-2014, byl žalobce seznámen s tím, že ani na základě nového posouzení důvodů nesplňuje podmínky pro udělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, konkrétně na základě § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni sdělení (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), podle něhož dlouhodobé vízum „*ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*“ Žalovaný vyšel z toho, že žalobci bylo informací Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 26. 11. 2013, č. j. OAM-10057-7/DV-2013, sděleno, že se mu neuděluje dlouhodobé vízum.

[2] Proti sdělení žalovaného se žalobce bránil žalobou ze dne 17. 4. 2014, ve které navrhl, aby soud zrušil sdělení žalovaného ze dne 28. 3. 2014, jakož i jemu předcházející informaci správního orgán prvního stupně ze dne 26. 11. 2013 a věc vrátil Ministerstvu vnitra k dalšímu řízení. Vyjádřil názor, že v případě obou aktů se jedná o rozhodnutí správního orgánu.

[3] Městský soud v Praze usnesením ze dne 15. 8. 2014, č. j. 11 A 62/2014 – 23, žalobu odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění vyšel z normy § 51 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle níž „*na udělení dlouhodobého víza není právní nárok*“, a konstatoval, že napadený akt je vyloučen ze soudního přezkumu podle § 171 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Poukázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu a uzavřel, že nezbylo než žalobu odmítnout jako nepřipustnou podle § 68

písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Proti usnesení městského soudu se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 12. 9. 2014, v níž zástupce stěžovatele uvedl, že se mu ani přes opakovanou snahu nepodařilo zjistit stanovisko k dalšímu postupu v řízení od stěžovatele, který pobývá v Moskvě. Vzhledem k tomu, že podle jeho názoru mohou být dány podmínky pro zrušení napadeného usnesení Nejvyšším správním soudem, podal zástupce kasační stížnost z opatrnosti s tím, že tuto doplní, popř. vezme zpět bez zbytečného odkladu poté, co od klienta obdrží odpovídající pokyny. Vzhledem k uvedeným okolnostem zástupce požádal o poskytnutí dostatečné lhůty k odůvodnění kasační stížnosti a zaplacení soudního poplatku, a to nejméně do 12. 10. 2014.

[5] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 23. 9. 2014, č. j. 4 Azs 188/2014 – 14, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost, který podle položky 19 Sazebníku poplatků [příloha zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“)] činí 5.000 Kč, a dále aby doplnil kasační stížnost o údaje, co navrhuje, tj. jakého rozhodnutí se domáhá, v jakém rozsahu usnesení napadá a dále o vymezení důvodů, tedy konkrétních kasačních námitek, pro které usnesení napadá. Současně jej poučil, že nebude-li poplatek za kasační stížnost ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. Stěžovatel na tuto výzvu žádným způsobem nereagoval.

[6] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci byly naplněny podmínky pro zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku za kasační stížnost.

[7] Podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), „soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon,“ přičemž poznámka pod čarou odkazuje například na zákon o soudních poplatcích. Toto ustanovení je na základě § 120 s. ř. s. třeba přiměřeně užit i pro řízení o kasační stížnosti.

[8] Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích „jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti.“ Podle § 9 odst. 1 téhož zákona „nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížností zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.“

[9] V projednávané věci nebyl poplatek za kasační stížnost zaplacen současně s jejím podáním, přičemž usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2014 byl stěžovatel vyzván k jeho zaplacení ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení usnesení a současně poučen, že nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení o jeho kasační stížnosti zastaví. Usnesení bylo doručováno do datové schránky zástupce stěžovatele Mgr. Václava Sluky, advokáta. Z potvrzení o doručení do datové schránky, vztahující se k doručování usnesení a k němu ve spise připojené, se podává, že toto byly stěžovateli doručeno přihlášením zástupce do datové schránky dne 8. 10. 2014.

[10] Lhůta k zaplacení soudního poplatku proto počala běžet dne 9. 10. 2014 a marně uplynula v pondělí dne 10. 11. 2014, a to v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož „lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek“, ve spojení s odst. 2 věta první téhož ustanovení, podle něhož „lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty“, a odst. 3 věta první téhož ustanovení, podle něhož „případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní

pokračování

den.“ Soudní poplatek však stěžovatelem nebyl v určené lhůtě a ani později až do dne vydání tohoto usnesení zaplacen, přičemž o řádném doručení výzvy svědčí i to, že prostřednictvím téže datové schránky zástupce stěžovatele se soudem v minulosti komunikoval; do téže datové schránky bylo mj. doručeno usnesení, proti kterému se stěžovatel brání projednávanou kasační stížností.

[11] Vzhledem k tomu, že poplatek za kasační stížnost nebyl žalobcem jako stěžovatelem v soudem stanovené lhůtě a ani později až do dne vydání tohoto usnesení zaplacen, přičemž stěžovatel byl poučen o následcích takového jednání, Nejvyšší správní soud řízení o jeho kasační stížnosti v souladu s § 47 písm. c) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. a ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích výrokem I. zastavil.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. výrokem II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu